

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΓΝΩΣΤΙΚΑ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ». ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ;

Οι γνωστικοί, στο πνεύμα των οποίων ανήκει και το ευαγγέλιο του Ιούδα, αλλά και πολλά σύγχρονα βιβλία, ισχυρίζονταν και ισχυρίζονται ότι υπήρχε ένας κορυφαίος θεός (ονομάζεται συνήθως 'Πατέρας' ή 'Πλήρωμα') και πολλοί κατώτεροι θεοί, αρσενικοί ή θηλυκοί, που ξέπεσαν από τον ουράνιο κόσμο και αναμείχθηκαν με την ύλη, οπότε και δημιουργήθηκε ο άνθρωπος από έναν τέτοιο μοχθηρό Θεό (όπως ήταν γι' αυτούς ο κακός θεός της Παλαιάς Διαθήκης, που τον ονομάζουν 'Δημιουργός'). Τόσο δηλαδή ο 'Δημιουργός θεός' όσο και η ύλη είναι κάτι το κακό για τον Γνωστικισμό. Πίστευαν λοιπόν πως έπρεπε να απαλλαγούν από το σώμα τους, το οποίο θεωρούσαν και θεωρούν ως φυλακή και τάφο της ψυχής. Δίδασκαν ότι ο Χριστός ήταν ένας τέτοιος κατώτερος θεός, που φαινομενικά και μόνο έγινε άνθρωπος, φαινομενικά σταυρώθηκε και φαινομενικά αναστήθηκε (η πλανεμένη αυτή θεωρία λέγεται Δοκητισμός). Κάθε άνθρωπος, ισχυρίζονται, έχει μέσα του θείους σπινθήρες, που μπορούν να μας κάνουν όλους «Χριστούς», ενωμένους με το θείο ουσιαστικά, χωρίς μετάνοια, κάθαρση και κατ' ενέργειαν Θεού, όπως πιστεύει η Εκκλησία. Απλώς δηλαδή ανακαλύπτοντας τις κρυμμένες, εσωτερικές, και εν υπνώσει υποτίθεται ευρισκόμενες, παραψυχολογικές ικανότητες μέσα μας. Τα γνωστικά κείμενα, ή όπως κακώς λέγονται 'ευαγγέλια' (διαφορετικά ως προς τη δομή και το περιεχόμενο από τα κανονικά Ευαγγέλια), δεν τα έγραψαν οι μαθητές του Χριστού, αλλά κάποιοι κύκλοι που δανείστηκαν και χρησιμοποίησαν τα ονόματα των αποστόλων και των μαθητών του Χριστού για να προσδώσουν κύρος στα γραφόμενά τους. Γράφτηκαν από τον 3ο αιώνα και εξής, και όχι στα χρόνια του Ιησού. Έχουν θεολογία τελείως διαφορετική από εκείνη της Εκκλησίας και βασίζονται στην (άμεση) «γνώση» κρυμμένων υποτίθεται αληθειών («εποπτείες» και οράματα) και όχι στην πίστη στον Τριαδικό Θεό. Τέτοιου είδους κείμενα με την ονομασία 'ευαγγέλια' είναι του «Θωμά», του «Φιλίππου», της «Μαρίας», των «Αιγυπτίων» και της «Αληθείας», που ανακαλύφθηκαν στο Nag Hammadi (Χηνοβόσκιο) της Άνω Αιγύπτου, το 1945, μαζί με πολλά άλλα απόκρυφα κείμενα.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΙΚΟ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ»

Το «ευαγγέλιο του Φιλίππου» δεν είναι Ευαγγέλιο της Εκκλησίας, αλλά μια συλλογή γνωστικών λογίων που αφορά τα μυστήρια της Εκκλησίας, τον Χριστό, την επιστροφή όλων στην τελειότητα και ενότητα. Εκτείνεται σε θεωρητικό επίπεδο και γράφτηκε πιθανόν τον 3ο αιώνα. Μιλάει για πλασματικές έννοιες που δίνονται από τις πλανητικές δυνάμεις στα ονόματα 'Θεός', 'Πατέρας', 'Υιός', 'Άγιο Πνεύμα', 'ζωή', 'ανάσταση' κ.λπ., ενώ οι σωστές έννοιες προσφέρονται υποτίθεται από τη γνωστική διδασκαλία. Κρατούν τους ανθρώπους στην πλάνη, ισχυρίζεται το κείμενο, για να θυσιάσουν σ' αυτές τις δυνάμεις και να' ναι υποχείριά τους. Το Άγιο Πνεύμα θεωρείται θηλυκή θεότητα και δεν δέχονται ότι συνέλαβε τον Χριστό η Παρθένος δια του Παρακλήτου Πνεύματος. Το σώμα θεωρείται δεσμωτήριο της ψυχής και χωρίς αξία. Η σάρκα είναι γύμνωση και άξια κατακρίσεως.

Ο Χριστός στο «ευαγγέλιο» αυτό αναφέρεται ότι φιλούσε την Μαρία τη Μαγδαληνή

στο ..... (η επόμενη λέξη έχει φθαρεί στο πρωτότυπο) και πολλοί λάτρεις του ρομαντισμού υπέθεσαν ότι εννοεί 'στο στόμα', αλλά ωραιότατα θα μπορούσε η χαμένη λέξη στο πρωτότυπο κείμενο να αναφέρει φίλημα στο μέτωπο ή στο μάγουλο ή στο χέρι, όπως συνηθιζόταν στην Μέση Ανατολή. Πράγματι, πολλοί γέροντες και άγιοι άνθρωποι του Θεού και πνευματικοί-εξομολόγοι συνήθιζαν και συνηθίζουν να φιλούν από αγάπη Χριστού τα πνευματικά τους παιδιά, αλλά και τους γνωστούς τους, στο μέτωπο και στο χέρι. Αυτή η παράδοση προέρχεται από την Παλαιά Διαθήκη, και φυσικά αυτήν ακολουθούσε και ο Ιησούς, αφού τους έβλεπε όλους παιδιά Του. Στο εν λόγω κείμενο άλλωστε αναφέρεται ξεκάθαρα ότι και τους άλλους μαθητές φιλούσε ο Χριστός συχνά και όχι μόνο την Μαρία την Μαγδαληνή. Είναι ακόμη γνωστό στους ειδήμονες ότι δεν αποκλείεται το κείμενο εδώ να μιλάει για το 'γνωστικό φίλημα' με το οποίο μεταδιδόταν η 'χάρη' του ενός προς τον άλλον και που συνήθιζαν, ως λειτουργική συνήθεια μαζί με εναγκαλισμό, οι γνωστικοί κύκλοι. Μια τέτοια συνήθεια, με συνοδεία ιερής τροφής, διασώζεται και στην «Προσευχή των Ευχαριστιών» των Ερμητικών κοινοτήτων. Ας μην ξεχνάμε επίσης πως το 'ευαγγέλιο' αυτό γράφτηκε τον 3ο αιώνα και όχι στα χρόνια των αποστόλων, όχι φυσικά από τον απόστολο Φίλιππο, και δεν απηχεί αληθινά περιστατικά και αυθεντικούς διαλόγους μεταξύ των προσώπων που αναφέρει.

Οι πραγματικοί γιοι του 'Πατέρα', αναφέρει το κείμενο, είναι οι γνωστικοί, που συνειδητοποίησαν τη ζημιά που έφερε στο σύμπαν ο 'Δημιουργός', κατώτερος και κακός θεός, και λυτρώθηκαν. Σαφώς και διδάσκεται εδώ η ριζική ανατροπή της πίστης της Εκκλησίας στην ταυτότητα του Θεού της Παλαιάς με Εκείνον της Καινής Διαθήκης. Τον οποίον Θεό, οι άνθρωποι ήταν που λόγω τύψεων και ενοχών βίωναν προ Χριστού ως άδικο και φοβερό και οργίλο και 'τερπικέραυνο' (ότι αρέσκειται δηλαδή να εκτοξεύει κεραυνούς). Τα αρσενικά και τα θηλυκά πρέπει να πάψουν, για τον συγγραφέα του κειμένου, να υπάρχουν ως διαίρεση και να γίνουν και πάλι ένα, όπως πιστεύει πως ήταν εξ αρχής. Διότι ο θάνατος εμφανίστηκε, λέει, όταν η Εύα χωρίστηκε από τον Αδάμ. Ζητείται και πάλι λοιπόν η κατάργηση των φύλων ως αναγκαία μεταφυσική επιταγή για την ενότητα όλων στο αρχικό Πλήρωμα. Όπως καταλαβαίνουμε επομένως, δεν έχουν καμία σχέση τέτοιου είδους γνωστικά ευαγγέλια με τις αλήθειες του Χριστιανισμού.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΙΚΟ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ»

Το «ευαγγέλιο της Μαρίας» αφορά διάλογο του Ιησού με τους μαθητές του, απ' όπου φαίνεται η σπουδαία θέση της Μαρίας της Μαγδαληνής ανάμεσα στους αποστόλους και η υποτιθέμενη «εχθρότητα» ορισμένων μαθητών προς αυτήν. Μάλιστα φαίνεται ότι μόνο στην Μαρία ο Σωτήρας αποκάλυψε κάποιες επιπλέον αλήθειες, τις οποίες ο Πέτρος ζητά να γνωρίσουν όλοι οι μαθητές. Φαίνεται ακόμη ότι η αποκάλυψη του Χριστού αφορά την άνοδο της ψυχής στον ουρανό και την αποφυγή του ελέγχου, καθώς περνά το ένα μετά το άλλο τους χώρους των επουράνιων σταδίων. Το ελληνικό πρωτότυπο πρέπει να έχει συνταχθεί τον 3ο αι., διαθέτουμε όμως και κοπτικό χειρόγραφο του 5ου αιώνα.

Για τον Σωτήρα τού εν λόγω 'ευαγγελίου' η ύλη ευθύνεται για το κακό, αφού γεννά πάθος, που είναι αντίθετο στη φύση. Για την Εκκλησία αντίθετα η ρίζα της

αμαρτίας, της αποτυχίας δηλαδή του προορισμού του ανθρώπου, δεν βρίσκεται στην ύλη, αλλά στην κακή προαίρεση του ανθρώπου, ο οποίος πλάσθηκε ελεύθερος για να αποφασίζει και επιλέγει ανά πάσα στιγμή το καλό ή το κακό. Όταν η Μαρία πήρε το λόγο, μετά τη μεγάλη διστακτικότητα των μαθητών Του να κηρύξουν στα έθνη, τους τόνισε το φρόνημα και ζήτησε να έχουν ελπίδα στη χάρη Του. 'ΑΥΤΟΣ ΜΑΣ ΕΚΑΝΕ ΓΕΝΝΑΙΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ', κατέληξε η Μαρία, συμπεριλαμβάνοντας προφανώς σ' αυτό και τον εαυτόν της, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗ ΓΝΩΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΟΤΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΝΤΡΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΕΛΘΕΙ ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. Αυτό γιατί στην αρχαιότητα ουδείς είχε την αντίληψη ότι ο άντρας και η γυναίκα είναι τα δύο ισότιμα φύλα που αποτελούν την έννοια άνθρωπος (όπως δεχόμαστε σήμερα), αλλά ΠΙΣΤΕΥΑΝ ΠΩΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΗΣΑΝ ΑΤΕΛΕΙΣ ΑΝΤΡΕΣ, ΠΟΥ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΩΡΙΜΑΣΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ (βλ. και Bart D. Ehrman, «Πέτρος, Πάυλος & Μαρία Μαγδαληνή - Η αλήθεια πίσω από το μύθο», εκδ. Μοντέρνοι Καιροί, Αθ. 2008, σελ. 362-364).

Ο Πέτρος αναγνωρίζει ειδική αποκάλυψη στη Μαρία, που οι άλλοι μαθητές Του δεν γνωρίζουν. Το σίγουρο είναι ότι η υποτιθέμενη αυτή αποκάλυψη μόνο στην Μαρία τη Μαγδαληνή, επινοήθηκε από τους γνωστικούς για να διαφημίσουν τις δικές τους 'αλήθειες' και μυστικιστικές ενοράσεις, σε αντίθεση με τον θεσμό του επισκόπου στην Εκκλησία, που θεωρείται ο προεστώς της εκκλησιαστικής κοινότητας και ο εγγυητής της χριστιανικής Αποκάλυψης. Στο κείμενο υπάρχει εσφαλμένα τριμερής διαίρεση του ανθρώπου σε πνεύμα, ψυχή και σώμα. Η αποκάλυψη της Μαρίας υποστηρίζεται ότι παρέχεται μέσω του νου. Η ψυχή στην πορεία της προς τα άνω ξεπερνά κάποια εμπόδια-δυνάμεις, όπως είναι ο χώρος της επιθυμίας, της άγνοιας, της οργής, της σάρκας, της δοκησιοφίας κ.λπ. Οδηγείται προς την τελική κατάπαυση και αφήνει πίσω όλα τα εφήμερα. Ο Ανδρέας φαίνεται να δυσπιστεί προς την αλήθεια των λόγων της Μαρίας, γιατί του ηχούν παράξενα. Ο Πέτρος δυσπιστεί επίσης για το αν ο Κύριος αποκάλυψε πράγματα σε μια γυναίκα και όχι σ' αυτούς, που αποτελούν τον κύκλο των αποστόλων Του. Ο Λεβί αποκαθιστά το κλίμα ειρήνης και τονίζει ότι ο Σωτήρας γνωρίζει τι κάνει και γιατί το κάνει. Ότι ξέρει καλά τη Μαρία και την αγάπησε περισσότερο από τους άλλους. Ζήτησε τότε να κηρύξουν χωρίς δικές τους προϋποθέσεις, και χωρίς να υπερβούν τα όρια που όρισε ο Χριστός, το 'Ευαγγέλιο' στους ανθρώπους.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΞΗΓΗΘΕΙ ΠΟΛΥ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Ευκαιρία είναι να μιλήσουμε για το αληθινό και ιστορικό πρόσωπο της Μαρίας της Μαγδαληνής. Το βέβαιο είναι πως ανήκε στον κύκλο των γυναικών εκείνων που ακολουθούσαν τον Χριστό και τους αποστόλους Του, βοηθώντας με πολλούς τρόπους την σωτηριολογική τους αποστολή. Ο ευαγγελιστής Λουκάς διασώζει την πληροφορία ότι πολλές από εκείνες τις μαθήτριες του Κυρίου συντηρούσαν οικονομικά μεγάλο μέρος του ιεραποστολικού Του έργου και συνεισέφεραν στη συντήρηση, μετακίνηση και διαμονή της συνοδείας του Ιησού (Λουκ. 8,3). Η συγκεκριμένη Μαρία καταγόταν από τα Μάγδαλα, παραλιακή πόλη της Γαλιλαίας. Γι' αυτό και ονομάζεται Μαγδαληνή. Η επισήμανση της καταγωγής της μάς ενημερώνει αφενός για το ότι δεν ταυτίζεται με τις υπόλοιπες Μαρίες που ακολουθούσαν τον Ιησού, αλλά και αφετέρου μας πληροφορεί ότι δεν είχε σύζυγο,

αφού διαφορετικά θα αναφερόταν με το όνομα του συζύγου της (π.χ. η Μαρία του Κλωπά, Ιωάννα του Χουζά κ.λπ.). (Α) Στη Δύση, η Μαρία η Μαγδαληνή ταυτίστηκε με την μετανοημένη ιερόδουλη του Ευαγγελίου, που άλειψε με ακριβό μύρο τα πόδια του Ιησού και τα σκούπισε με τα μαλλιά της (Λουκ. 7, 36-50 & Ματθ. 26,6-16), στο σπίτι του Σίμωνα του Φαρισαίου. (Β) Στη σύγχρονη εποχή, η Μαρία η Μαγδαληνή έγινε πρωταγωνίστρια σε ευφάνταστα κινηματογραφικά έργα και ανιστόρητα μυθιστορήματα, που την συνδέουν με την δήθεν ερωτική ζωή του Ιησού, ενώ την παρουσιάζουν νεότατη και προκλητική. (Γ) Στον 'Κώδικα Ντα Βίντσι' παρουσιάζονται οι υποτιθέμενες αλήθειες: (α) πως ο Χριστός και η Μαρία η Μαγδαληνή δεν ήταν μόνο παντρεμένοι, αλλά ότι είχαν αποκτήσει και παιδιά, (β) ότι η «αλήθεια» αυτή εκδιώχθηκε από τα Ευαγγέλια, αργότερα, από τον Μ. Κωνσταντίνο, και (γ) ότι οι «αλήθειες» αυτές του Dan Brown διασώζονται στα «γνωστικά ευαγγέλια» και στα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας.

ΤΙ ΙΣΧΥΕΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟ ΟΣΑ ΠΡΟ ΟΛΙΓΟΥ ΕΙΠΩΘΗΚΑΝ;

Τίποτε απολύτως! Και εξηγούμεστε:

(Α) Η παρεξήγηση ότι η Μαγδαληνή υπήρξε ιερόδουλη, προέκυψε γιατί συνδέθηκαν ορισμένα παρόμοια περιστατικά με διαφορετικούς όμως πρωταγωνιστές, όπως φαίνεται καθαρά στα Ευαγγέλια: Είναι γεγονός ότι όχι μόνο η προαναφερθείσα μετανοημένη ιερόδουλη του Ευαγγελίου, αλλά και η Μαρία, αδελφή του Λαζάρου, μετά την ανάστασή του από τον Ιησού, άλειψε από τη χαρά της και αισθανόμενη μεγάλη ευγνωμοσύνη, τα πόδια του Ιησού με μύρο (Ιωάννης 12,1-11). Οι δύο αυτές Μαρίες της Καινής Διαθήκης θεωρήθηκε εσφαλμένα ότι είναι το ίδιο πρόσωπο με τη Μαρία τη Μαγδαληνή, επειδή: (α) από την τελευταία έβγαλε ο Χριστός «επτά δαιμόνια» (που λανθασμένα θεωρήθηκε ότι προέρχονταν από πορνεία, ενώ η Αγία Γραφή και οι Πατέρες της Εκκλησίας εννοούν έτσι τα πάθη της ψυχής που αντιτίθενται στο Πνεύμα του Θεού), (β) πέφτει και η Μαγδαληνή ως Μυροφόρος στα πόδια του Ιησού, αμέσως μετά την ανάστασή Του, (γ) επειδή μύρωσε με τις άλλες μυροφόρες το άπνουν σώμα του Ιησού, ταυτίστηκε με την ανώνυμη ιερόδουλη που μύρωσε το κεφάλι και τα πόδια του Ιησού, (δ) ο κοινός για πρώτη φορά εορτασμός από τη Δυτική Εκκλησία, στις 4 Μαΐου, της ανακομιδής των αγίων λειψάνων του αγίου Λαζάρου από την Κύπρο και της αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής από την Έφεσο, είχε ως αποτέλεσμα στη Δύση να θεωρηθεί η Μαγδαληνή το ίδιο πρόσωπο με την αδελφή του Λαζάρου, τη Μαρία.

(Β) Πόσο νέα ήταν στην πραγματικότητα η Μαρία η Μαγδαληνή την εποχή της δράσης του Χριστού, για να υποθέσουμε ότι θα μπορούσε να διακατέχεται από ερωτικά συναισθήματα για το πρόσωπό Του; Αν και στα Ευαγγέλια δεν αναφέρεται κάτι για την ηλικία της, οι ειδικοί ερευνητές συμπεραίνουν ότι πρέπει να ήταν τότε 50-60 ετών. Αυτό εξάγεται από το ότι οι μαθήτριες του Χριστού (ανάμεσα στις οποίες την πρώτη θέση κατείχε η Μαγδαληνή) είχαν ηλικία ως μητέρες που ήταν γύρω στα 50 με 60 χρόνια, αφού ήταν μητέρες των μαθητών του Χριστού, που και εκείνοι (οι μαθητές Του) θα ήταν περίπου στα 30-35 τους χρόνια. Επομένως, η Μαρία η Μαγδαληνή ήταν η ώριμη και συνετή μαθήτρια του Κυρίου, που μονάχα από ευσέβεια, και ευεργετημένη καθώς ήταν από τον θείο διδάσκαλο, παρέμεινε

δίπλα του και αφοσιώθηκε στη διακονία του έργου Του, μαζί με τις άλλες μαθήτριες .

(Γ) Ο Χριστός είχε συνάψει οικογένεια με την Μαρία την Μαγδαληνή; Απλά να πούμε εδώ ότι καμία πηγή των χρόνων του Ιησού, Βιβλική ή εξωΒιβλική, δεν προσφέρει έστω και μια εμπεριστατωμένη απόδειξη για τη υπόθεση ότι ήταν παντρεμένος. Εάν κάτι τέτοιο συνέβαινε δεν υπήρχε λόγος να το αποκρύψουν οι ευαγγελιστές και ο απ. Παύλος, διότι απλούστατα δεν απαγορευόταν να παντρεύονται οι ιερείς, οι προφήτες και οι διδάσκαλοι. Άλλωστε και ο Πέτρος είχε οικογένεια και αρκετοί άλλοι απόστολοι. Δεν θεωρήθηκε ποτέ αμαρτία ο γάμος στην χριστιανική διδασκαλία. Εξάλλου ο Χριστός ήταν αρραβωνιασμένος με την Εκκλησία Του (την Χαρισματική πλέον ανθρωπότητα) ήδη από τα χρόνια της επίγειας ζωής Του, και κατά τη Δευτέρα Έλευσή Του θα πραγματοποιηθεί και ο πνευματικός γάμος Του, γεμάτος μεγαλοπρέπεια, με όλους τους αγιασμένους πιστούς στο όνομά Του, ενώ το τραπέζι του γάμου θα είναι ως ένα αιώνιο πανηγύρι πρωτοτόκων στον Ουρανό (Εβρ. 12,23). Δεν θα μπορούσε επομένως να ξεχωρίσει ένα και μόνο πρόσωπο για να συνάψει γάμο μαζί του, αφού η πρόσκλησή Του για έναν αγιο-πνευματικό γάμο απευθυνόταν προς όλους. Ο Ιησούς, όμως, και για έναν επιπλέον σημαντικό λόγο δεν θα μπορούσε να ήταν παντρεμένος. Κήρυττε ερχόμενη τη βασιλεία του Θεού και την ζούσε ο ίδιος ως καθημερινό γεγονός. Ως Θεάνθρωπος ήταν προφήτης της Κρίσης του κόσμου και των εγκαινίων της Χάριτος του Θεού στην ιστορία. Μοναδικό του έργο ήταν η διάδοση της πίστης και η σωτηρία του κόσμου. Δεν χωρούσε ως εκ τούτου στη σκέψη Του και στη ζωή του ο δρόμος της συζυγικής ζωής, της δέσμευσης, της ξεχωριστής αφοσίωσης, της οικογένειας, της προσωρινής κοσμικής ζωής. Προέτρεπε σε έναν καρδιακό ασκητισμό. Και υπήρξε επί γης ο σαρκωμένος Θεός. Η σύντομη αποστολή Του δεν ήταν να παντρευτεί και να κάνει οικογένεια, αλλά από αγάπη και δια του σταυρού Του να σώσει όλο τον κόσμο.

ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΥΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΗ ΤΟΥ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ; Ε, ΟΧΙ ΒΕΒΑΙΑ! Αυτό είναι καταστροφή της ιστορικής αλήθειας. Στην εποχή του Μ. Κωνσταντίνου η Εκκλησία γνώριζε τι πίστευε αναφορικά με τον Τριαδικό Θεό και τη θεότητα του Χριστού (αργότερα οι αλήθειες της πίστεως κατεγράφησαν θεολογικά και επίσημα από τις Οικουμενικές Συνόδους). Και εκατομμύρια άνθρωποι είχαν ήδη πεθάνει, βασανιζόμενοι στα αμφιθέατρα και τις ρωμαϊκές αρένες, γιατί πίστευαν στον Χριστό ως Θεό. Και ερχόμαστε να εξακριβώσουμε τι είδους 'αλήθειες' διδάσκουν τα χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας. Άραγε ανατρέπουν τις αυθεντικές αλήθειες της Αγίας Γραφής; Σαφώς όχι! Τα Χειρόγραφα της Νεκράς Θάλασσας δεν περιέχουν τίποτε το χριστιανικό, παρά μόνο τμήματα της Παλαιάς Διαθήκης και άλλα αποσπασματικά κείμενα, χωρίς αναφορά στον Χριστό, ούτε φυσικά στο υποτιθέμενο 'άγιο δισκοπότηρο'.

ΤΕΛΙΚΑ, ΠΟΙΑ ΥΠΗΡΞΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ Η ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ;

Ενώ κάθε λουλούδι τρέφεται από τη γη και τον ήλιο, η Μαρία η Μαγδαληνή, το ζωντανό λουλούδι του πνεύματος, αξιώθηκε να χαριτωθεί και να αγιάσει από την

ίδια την πηγή της ζωής, τον νοητό ήλιο Θεάνθρωπο Ιησού. Αξιώθηκε ακόμη να συναντηθεί με τον αναστημένο Χριστό, και στη συνέχεια τιμήθηκε από τον Κύριο με το να γίνει απόστολος στους αποστόλους Του, κήρυκας στους μαθητές Του, ευαγγελίστρια στους ευαγγελιστές. Γνωστοποίησε δηλαδή στον κύκλο των μαθητών Του την ζωηφόρα έγερσή Του από τον τάφο (Ι. Χρυσόστομος, Ερμηνεία στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, Ομιλία Πστ'). Αυτό όμως παραχωρήθηκε ύστερα από θεία Οικονομία. Διότι, αφού από μια γυναίκα (την Εύα) ήλθε η λύπη στον κόσμο, από μία γυναίκα (την Παναγία) κυοφορήθηκε ως άνθρωπος ο ίδιος ο Υιός του Θεού, και από μια γυναίκα και πάλι (την Μαρία την Μαγδαληνή) διακηρύχθηκε το μέγιστο και λυτρωτικό μήνυμα της Αναστάσεως (βλ. Κοντάκιον, Κυριακής Μυροφόρων, ήχος β').

Η Ορθόδοξη Εκκλησία κληρονόμησε μια εντελώς διαφορετική παράδοση για το βίο και την πολιτεία της Μαρίας της Μαγδαληνής. Η ίδια υπήρξε δια βίου παρθένος. Και η καθαρότητα της ψυχής της φαινόταν όπως μέσα από καθαρό κρύσταλλο (Μοδέστου, αρχιεπισκ. Ιεροσολύμων «Εις τας Μυροφόρους» εκ της Βιβλιοθήκης Φωτίου, αρχιεπισκόπου Κων/πόλεως και P.G. 104, 244). Οι Πατέρες της Εκκλησίας, αρχής γενομένης από τον Ιωάννη το Χρυσόστομο, την εκτιμούν βαθύτατα και αναφέρουν ότι ταξίδεψε στη Ρώμη, ομολόγησε την θεότητα του Χριστού στον ίδιο τον αυτοκράτορα Τιβέριο, επέστρεψε στην Παλαιστίνη, συντρόφευσε την Θεοτόκο μέχρι την Κοίμησή της, συνεργάστηκε με τον απόστολο Πέτρο, εξορίστηκε και κήρυξε το Ευαγγέλιο στη Μασσαλία, έδρασε ως απόστολος στην Αίγυπτο, Συρία και Φοινίκη, και κατέληξε στην Έφεσο, μαζί με τον Θεολόγο και ευαγγελιστή Ιωάννη, όπου και κοιμήθηκε, και απ' όπου μεταφέρθηκε άφθαρτο το λείψανό της στην Κωνσταντινούπολη, το 890, από τον αυτοκράτορα Λέοντα τον Σοφό. Στη μονή της Σιμωνόπετρας στο Άγιο Όρος φυλάσσεται άφθαρτο το χέρι της, που διατηρείται για αιώνες σε φυσική κατάσταση, ελαστικό, και σε θερμοκρασία ζωντανού σώματος. Η Εκκλησία μας την τιμά ως ισαπόστολο και Μυροφόρο και γιορτάζει τη μνήμη της στις 22 Ιουλίου και στις 4 Μαΐου ημέρα ανακομιδής (δηλ. μεταφοράς) των λειψάνων της. Επίσης την συνεορτάζει μαζί με τις άλλες Μυροφόρες άγιες γυναίκες, την τρίτη Κυριακή μετά το Πάσχα, την Κυριακή των Μυροφόρων.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Βικιπαίδεια, 'Μαρία Μαγδαληνή'

Σάββα Αγουρίδη, Χριστιανικός Γνωστικισμός...», εκδ. Άρτος Ζωής, Αθ. 2004

Μιχαήλ Χούλη, «Ιησούς, ο Χριστός», Ιεράς Μητροπόλεως Σύρου, εκδ. Πανελληνίου Ιερού Ιδρύματος Ευαγγελιστρίας Τήνου, 2006

Μιχαήλ Χούλη, 'Η αλήθεια για τον Κώδικα ντα Βίντσι', περιοδικό Διάλογος, τ. 42, Αθ. 2005

Bart Ehrman, «Αναζητώντας το χαμένο δισκοπότηρο», εκδ. Μοντέρνοι καιροί, Αθ. 2005

www.impantokratoros.gr/C92EE7A9.el.aspx, 'Βίος της Αγίας ενδόξου Μυροφόρου και Ισαποστόλου Μαρίας της Μαγδαληνής'

Darrell L. Bock, «Κώδικας Ντα Βίντσι - Λογοτεχνική Φαντασία και χριστιανική θρησκεία», εκδ. Περίπλους, Αθ. 2004

Erwin W. Lutzer, «Da Vinci, Η Εξαπάτηση», εκδ. Πέργαμος, Αθ. 2005